

[Poul Møller.]

datoer, som statsministeren har i hovedet, skal jeg ikke komme ind på — frem til forhandlinger, og hvad var det så, man havde at forhandle om? Det var en forligsskitse, som i virkeligheden ikke hang sammen. Den forudsatte, at folketinget ikke ville tage sommerferie, før vi havde gennemført merværdiomsætningsafgiften, og den forudsatte, at dette kunne gøres på fem uger. Den forudsatte, at merværdiafgiften så kunne træde i kraft den 1. oktober, og den forudsatte, at lønningerne ikke ville stige så meget, at der ikke blev penge til skattelettelser til næste år. Den forudsatte, at regeringen kunne føre en sådan udgiftspolitik, at man kunne sikre skattelettelserne til næste år. Alt det, der skulle være det egentlige indhold i en sådan forligsskitse, var ubekendte faktorer. Derfor var det lige så luftigt og lige så langt fra jordens atmosfære, som rummanden var det i går. Det er de samme luftige begreber, som når den højtærede statsminister taler om regeringens rationaliseringsbestrebelse og om billiggørelse af administrationen.

Nu beder jeg! Det, der er holdet og virkeligheden i denne sag, er den redegørelse, som den højtærede finansminister gav os forleden om, at man ville opløse forvaltningsnævn og administrationsudvalg og lave administrationsråd i stedet, og at kernen i dette administrationsråd skulle være de styrelseschefer, der i årevis har haft til opgave at rationalisere, men som ikke har rationaliseret, og hvori det siges, at styrelseschefernes hovedopgave er at rationalisere. Det behøver vi ikke en regering til at fortælle os, det behøver vi ikke en redegørelse her i tinget for at få at vide. Styrelsescheferne har vel altid haft til opgave at prøve på at rationalisere deres afdelinger, men at det skulle være en enestående indsats fra regeringens side, at den kommer til det resultat, at styrelsescheferne har til opgave at rationalisere i statsadministrationen, og at man skal have et administrationsråd, det tror jeg faktisk er meget luftigt og uden meget hold, på samme måde som når regeringen tidligere, hvor der var vanskeligheder, nedsatte et udvalg, et råd eller en kommission.

Den højtærede statsminister sagde, at opsparringen skulle fremmes ved dette forlig,

og det har regeringen jo vist. Ja men har regeringen vist det? Man er faktisk ikke kommet længere med de lovforslag, der nu er gennemført, end man var ved omsforliget i 1962. Man har stadig rammen 2.500 kr. for kapitalbindingskonti. Boligopsparringsforslag er endnu ikke fremsat eller gennemført. I det hele taget kunne man nævne en række områder, hvor der hidtil bare har været luft og ikke virkelighed i det. Vi er, hvad angår de opsparringsfremmende foranstaltninger, kommet præcis lige så langt, som vi kom ved omsforliget, dog med den forskel, at en upraktisk ordning, som socialdemokratiet krævede gennemført dengang, er blevet afskaffet og afløst af en mere praktisk ordning. Beløbsgrænsen er dog ikke sat ned, 2.500 kr. var også det samlede beløb efter den gamle ordning. Finansministeren har så sine sygekassekontingenter og sådan noget, som han nu holder uden for, men det er jo så mikroskopisk i forhold til den opgave, der bl. a. afspejler sig deri, at man nu arbejder på kreditrationering, en restriktion over for kapitalmarkedet, der flagrant viser, hvorledes opsparringen ikke har kunnet følge investeringstempoet.

Derfor ser og hører vi nu i dag en socialdemokratisk statsminister, der siger, at vi må føre en stram finanspolitik og en stram pengepolitik. Nu har vi i årevis hørt socialdemokratiske ministre sige, at vi skal have en stram finanspolitik, for at vi kan få en let pengepolitik. Men nu skal vi altså både have stram finanspolitik og stram pengepolitik. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Er det da forkert?). Jeg siger ikke, at det er forkert, hvad statsministeren siger. Jeg siger kun, at det er første gang, at den højtærede statsminister, som er socialdemokrat, har måttet erkende, at også pengepolitik er en nødvendighed. Jeg siger, at dertil er det kommet på den højtærede statsministers vej mod stjernerne, at fremgangen har været så stor, at vi nu både må stramme finanspolitikken og stramme pengepolitikken og stramme skatterne og stramme alt muligt på grund af underskud på valuta-balancen, på grund af rentestigninger, på grund af alt det, vi alle kender, der er gået skævt og skidt her i landet under den højtærede socialdemokratiske statsministers ledelse. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Kom nu ned på jorden igen!). Jeg er skam